

N.º 1 (a) Patent n.º 113.982 Prouc 10 cts.

= 10 - 1 - 7.938

esquima

Suplement d'EN PATUFEE

LA RATETA QUE CERCAVA MARIDET

Ayuntamiento de Madrid

La rateta que cercava maridet

UNA vegada eren un pare i una mare que vivien molt feliços.

El pare era un ratet, la mare una rateta, i vivien molt feliços perquè tenien una filleta d'allò més bufona.

El pare cada dia es basquejava per cercar el menjar, la mare endreçava el cau—que és com si diguéssim la caseta—i la filleta només feia que jugar sempre.

Mentre els pares s'anaven fent vellets, la rateta filla s'anava fent jove o, més ben dit, ja era tota una fadrineta.

La mare—que era una rateta molt

polida—pentinava a la filleta cada matinet i cada tarda: per això la rateta filla feia tant de goig.

I mireu si se l'estimava la mare, que no va parar fins que li va comprar una cinteta; i ara la filleta, amb el llaç de color de rosa que portava, encara era més bonica.

—Mare!—digué un matí la menuda.

—¿Què vols, filleta meva?

—Voldria sortir del cau.

—¿Per què?

—Perquè ja em cansa de menjar sempre rosegonets i més rosegonets.

—Ai, filleta! ¿Què vols que hi fem, doncs, pobrets de nosaltres!, si el teu pare ja és vellet i no pot portar altra pitanxa?

—Sí, però jo pensava que si pogués trobar un maridet ben ric, ben ric, podria menjar altra cosa, com és ara cansaladeta i formatge, que fa tant de temps que no n'hem tastat.

—Mira, filleta meva, fes el què et sembli!

—¿Em deixeu sortir, mare?

—Per mi, sí; ara a veure el teu pare què dirà.

El ratet pare tampoc no s'hi oposà, i ja em teniu la rateta filla disposada a partir de la caseta pairal.

La mare encara li advertí els molts perills del món, i li desitjà bona sort.

I els ratets esposos s'acomiadaren de llur filleta, besant-la damunt un floquet de pèl blanc que tenia al mig del front.

I eixiren a l'entradeta de llur casa per fer-li adéu.

* * *

Un cop la rateta es trobà fora del cau on havia romàs sempre, gairebé s'hauria enlluernat amb la claror del dia, a la qual no estava avesada.

Però anava molt contenteta, perquè el cor li feia una mena de pessigolles d'alegria.

Els veïnets dels altres caus, tots se la miraven embadalits per la finestreta llur, principalment els ratolinets fadrins, que se'n sentien corpresos.

La rateta—presumideta com era—caminava tota gentil amb el llacet de color de rosa.

Quan menys s'ho esperava, li eixí al pas un ratolinet molt galant, i li digué:

—Rateta, rateta,
que vas tan endreçadeta:
¿em voldràs per maridet?
Pensa-ho bé! Sóc hereuet!

La rateta—una mica sorpresa—entre ella es va dir:

—Encara que sigui hereuet, no passa d'ésser ratolí; a mi em sembla que puc trobar un maridet millor.

I, al ratolinet galant, la rateta li va donar carbassa.

I el ratolinet va tornar, plorant, cap al seu cau.

Camina que caminaràs, la rateta anava fent sa via.

De sobte es trobà davant per davant d'un llonguet d'allò més torradet, que li va dir:

—*Rateta, rateta,
que vas tan endreçadeta:
¿em voldràs per maridet?
Mira'm bé! Sóc un llonguet!*

—Rateta, rateta,
que vas tan endreçadeta:
¿em voldràs per maridet?
Mira'm bé! Sóc un llonguet!

La rateta se'l mirà de dalt a baix,
i entre ella pensà:

—Sí, sí; ja n'és de bo el llonguet
torrat, però tampoc no em durarà sem-
pre. A mi em sembla que puc trobar
un maridet millor.

I, al llonguet, la rateta també li va
donar carbassa.

El llonguet, és clar, es va posar a
plorar i més plorar, que feia pena de
veure.

Camina que caminaràs, la rateta ana-
va fent sa via.

En sec va sentir una veueta molt
prima, es va girar i veié que era un
tallet de cansaladeta fresca, que li
deia:

—Rateta, rateta,
que vas tan endreçadeta:
¿em voldràs per maridet?
Mira'm bé! Sóc bon tallet!

La rateta se'l contemplà una bella estona i fins la boca se li feia aigua tot pensant el bon gust que devia tenir aquell tallet de cansalada viada; però després es repensà i entre ella es digué:

—No, no; no em convé tampoc per maridar-m'hi, perquè me'l crosperia molt de pressa, i aviat quedaria víduda, i una rateta vídua ja no fa goig a ningú. A mi em sembla que puc trobar un maridet millor.

I, al tallet de cansalada, la rateta també li va donar carbassa.

El tallet es posà a plorar tant, que trencava el cor.

Camina que caminaràs, la rateta anava fent sa via.

I en passar propet d'un formatge de llet d'ovella, aquest li digué molt galantment:

—Rateta, rateta,
que vas tan endreçadeta:
¿em voldràs per maridet?
Mira'm! Sóc un formatget!

La rateta ara ja estava a punt de dir que sí. Com que el formatget feia aquella oloreta tan rebona! Oh, i ella que enyorava tant de poder tastar una miqueta de formatge!

Però la rateta, a més a més d'ésser presumideta, era també força ambiciosa, i el cor no li callava i li deia:

—¿Em vols creure a mi, rateta? No t'hi maridis amb aquest formatget. Pensa que tu ets molt bonica i pots trobar un maridet millor.

La rateta s'escoltà el seu cor, i també va donar carbassa al formatget de llet d'ovella.

El formatget esclafí en un plor tan llarg, tan llarg, que encara li dura.

Camina que caminaràs, la rateta anava fent sa via.

Després de molt caminar va trobar un infantó, que era el fill d'un cansalader, que li va dir així:

—Rateta, rateta,

que vas tan endreçadeta:

¿em voldries per marit?

Au, contesta'm de seguit!

La rateta es posà ben bé el llacet de color de rosa que portava al coll, i preguntà:

—¿I qui ets tu, nen bufó?

—¿Jo, qui sóc? Ai, si ho sabies! El meu pare és cansalader, la meva mare fa les botifarres a cistells, i jo, quan es morin el meu pare i la meva mare, ho heretaré tot.

—Així digues que ets molt ric, oi?

—*Deunidoret!*

I la rateta, és clar, molt contenta, li va donar el sí.

Podeu contar si se'n feia d'illusions aleshores la rateta!

Tenir el maridet cansalader, era la més gran sort que podia trobar.

I el cansaladeret i la rateta es casaren.

* * *

La rateta era feliç, molt feliç. Mai no li mancava pitança, i pitança de la bona.

Això sí, la rateta no es recordava per a res dels seus pares vellets, que

—¿/o, qui sóc? Ai, si ho sabies!

l'enyoraven molt, i només feien que plorar-la.

Si la rateta hagués tingut més bon cor, això no hauria passat, però, ben mirat, era molt desagraïda.

El seu maridet se l'estimava d'allò més.

Ella, en lloc de tenir ben endreçada la casa, només pensava en presumir i atipar-se força.

I es va engreixar molt, molt. Ves si es va engreixar, que el llacet de color de rosa que portava abans al coll, ara li venia estret.

Al seu maridet no li plaïa pas que fos així la rateta. I entre ell es deia:

—Tan bufona que era quan la vaig conèixer! Ara s'ha tornat molt gormanda, i la nostra caseta no té res d'endreçada.

I el cansaladeret estava força contrariat.

La rateta, però, no s'adonava de res, enderiada com vivia per atipar-se i presumir tothora.

Mes al món ve que tot s'acaba.

I al maridet de la rateta també se li acabà la paciència; la paciència, la cansaladeta i fins els porquets per matar.

I aleshores va pensar:

—¿Com ho faré, pobret de mi? Si no treballo, tampoc no menjaré. Cal que faci un determini.

I el determini del maridet va ésser el de matar la rateta—que s'havia engreixat com un porquet—i vendre'n la cansalada.

I el cansaladeret així ho va fer.

I la rateta presumida, ambiciosa i gormanda va morir per culpa dels seus pecats.

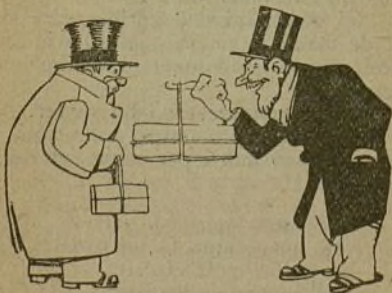
A casa tenim un gall
que quan canta fa un badall;
un gallet molt eixerit...
i el conte ja s'ha finit.

R. BIR

ESQUITXOS

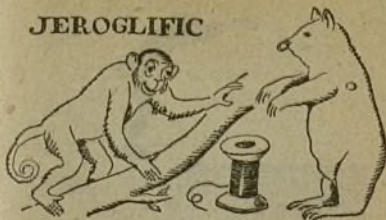
—El que és jo *tiro* molt bé—
deia un caçador de Sans,
quan li respon en Morlans:
—El nostre burro també.

—Miri quina barra de turró de crema que m'he comprat.

—Ma noi, que grossa! Ara sí que li podré dir, sense por que vostè s'enfadi, que té més barra que jo.

JEROGLIFIC

La cadenera i el rossinyol

L'alegra cadenera,
al rossinyol ha dit:
—¿Per què aquesta fallera
istiu i primavera
cantant tota la nit?

I al punt li responia
rossinyolet, llavors:
—Perquè el Creadô es gloria
rebut de nit i dia
els nostres cants d'amors.

P. PALAU G. DE QUIJANO

Ayuntamiento de Madrid

Un metge anglès ha dit a aquest salvatge que prenguéss un bany d'impressió.

I vegin si s'impressiona!